

Hồi 113

Tình Hữu Độc Chung

Đặt tươi hẩn lên, Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Cô nương đặt bao nhiêu ?

Nàng áo tím cười đáp:

- Tuy các hạ tin tưởng nơi tôi, song tôi không muốn phá cái lệ của các hạ. Hà huống, đánh bạc mà không tiền, chỉ nói cái miệng suông thì đâu có gì là hứng thú ?

Hiên Viên Tam Quang cười vang:

- Phải ! Phải đó ! Các vị sành điệu quá !

Bỗng lão ngưng cười, rồi trừng mắt, hỏi:

- Nhưng hôm nay cô nương đã thua sạch tiền rồi mà ?

Nàng áo tím điềm nhiên:

- Tiền thì thua hết, song người vẫn còn nguyên số !

Hiên Viên Tam Quang giật mình:

- Người ?

Thiếu phụ cười nhẹ:

- Người, cũng có lúc đem ra đánh bạc được vậy chứ ? Là con quỷ cờ bạc, ai lại không hận rằng thiên hạ không ngủ hết, để xuất hồn mà chơi bạc ? Các hạ đã quen cái thú đỏ đen suốt năm mươi năm rồi, chẳng lẽ lại không biết điều đó ?

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Biết chứ ! Biết chứ ! Không ngờ cô nương thấu triệt đạo lý đỏ đen ghê. Chẳng kém tại hạ tí nào !

Thiếu phụ áo tím tiếp:

- Nam nhân lúc thua đậm, không có vốn gỡ gạt kịp, dám đem vợ đặt cược như thường ! Nữ nhân không có vợ, thì tự mình đặt mình thay bạc !

Nàng cười nhẹ, tiếp luôn:

- Cho nên, lối chơi của nữ nhân có phần độc đáo hơn lối của nam nhân !

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay reo lên:

- Hay quá ! Hay quá ! tại hạ đi khắp bốn phương trời, mãi đến lúc gần về lòng đất lạnh mới gặp đối thủ !

Lão lại tiếp:

- Cô nương có điều kiện gì, cứ nói ! Nhất định là tại hạ sẵn sàng đáp ứng !

Thiếu phụ áo tím thốt:

- Rất giản đơn ! Đặt một người, đánh một canh ! Hết người này đến người khác.

Hiên Viên Tam Quang nhìn ba nàng một lúc, đoạn cười lớn:

- Người như các cô nương, tại hạ xét mình không xứng đáng về mặt giá trị, thì làm sao chung cho các cô nương được ?

Thiếu phụ áo tím đáp:

- Chẳng sao cả ! Chỉ cần biết là người đối với người thôi ! Giả như tôi ăn, thì một trong hai vị phải đi theo bọn tôi, chẳng cần biết giá trị của người đi theo đó, như thế nào !

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Nếu cô nương thua ?

Nàng áo tím cười nhẹ:

- Thì một trong ba chúng tôi phải đi theo các vị !

oOo

Đổ trường lại lao xao.

Ai ai cũng hồi hộp chờ xem sự tình tiếp diễn như thế nào. Họ bàn tán, có người cho là Hiên Viên Tam Quang lợi lớn, có kẻ cho là lão mắc mưu.

Bạch Khai Tâm trừng mắt, càu nhàu:

- Chẳng lẽ ba nàng lại mê tí Hiên Viên Tam Quang ? Chứ nếu không thì làm gì lại đưa ra điều kiện đó ?

Đô Kiều Kiều cau mày:

- Sự tình càng diễn tiến, ta càng mù mờ, chẳng hiểu gì cả. họ có ý tứ gì mà đã xác đến đây chứ ?

Hiên Viên Tam Quang thốt oang oang:

- Được lắm ! Được lắm ! Được không tưởng nổi !

Đợi lão dứt tràng cười, thiếu phụ áo tím thốt:

- Cái lối chơi đó, các hạ có đồng ý chẳng ?

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Đồng ý là cái chắc ! Nếu không, khi nào tại hạ tán thưởng, hoan nghinh ?

Nàng áo tím thốt:

- Còn cái vị bằng hữu của các hạ ? Có đồng ý hay không ?

Nàng hướng câu nói về Hiên Viên Tam Quang, song mắt lại nhìn con người đen đúa, nhỏ thó trầm lặng, vô ngôn.

Con người ấy có cái vẻ bí mật quá !

Thần sắc luôn bất biến, tư thế luôn bất động, miệng luôn bất ngôn, y như câm, điếc, tê dại. Y ngồi đó mà mừng tượng ở tận đâu đâu.

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Lão đệ của tại hạ cũng đồng bệnh với tại hạ, không thích cái gì, chỉ thích đồ bạc. Khi muốn chơi, bất cứ lối chơi nào cũng chấp nhận được cả !

Thiếu phụ áo tím chớp mắt:

- Tuy nhiên, tôi muốn nghe sự đáp ứng xuất phát từ miệng y !

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay lên đầu vai y, bảo:

- Nói đi, lão đệ !

Người đó như trong cõi mộng trở về đời, nhìn lão liên, hỏi:

- Nói cái gì ?

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Nếu chúng ta thua, lão đệ có chịu đi theo các vị cô nương đó không ?

Người đó suy nghĩ một chút:

- Chịu !

Thiếu phụ áo tím hỏi dồn:

- Bất cứ đến nơi nào, các hạ cũng chịu đi ?

Người đó thở dài:

- Chịu ! Đối với tại hạ, địa phương nào cũng giống địa phương nào !

Thiếu phụ áo tím nhấn mạnh:

- Thế là thỏa thuận ?

Người đó buông gọn:

- Ừ !

Hiên Viên Tam Quang thốt:

- Các vị đừng tưởng vị lão đệ của tại hạ là khúc cây, tảng đá ! Thực ra y là một trang nam tử hán, một bậc đại trượng phu, nói làm sao giữ như vậy, không bao giờ chối bỏ.

Thiếu phụ áo tím gật đầu:

- Ta tin tưởng tuyệt đối !

Hiên Viên Tam Quang giục:

- Các vị bước tới mà đặt đi !

Rồi lão hỏi:

- Lần này, cô nương cũng đặt chẵn luôn ?

Dĩ nhiên câu hỏi hướng về thiếu phụ áo tím.

Thiếu phụ gật đầu:

- Chẵn luôn !

Chẵn, là mặt xui của nàng, nàng không sợ.

Đám con bạc than thở cho nàng, lo ngại thay cho nàng, khó mà kiếm được cái may trong cái rủi, nhất là ngoan cố giữ mặt xui.

Ai ai cũng cho là nàng phải thua.

Hiên Viên Tam Quang dưng lắc cái chén, bỗng dừng tay lại, hỏi:

- Cô nương là người Hồ Nam ?

Thiếu phụ áo tím lắc đầu:

- Không phải.

Hiên Viên Tam Quang mỉm cười:

- Không phải người Hồ Nam, sao lại có tánh khí như lửa ?

Lão lắc chén trở lại.

Thiếu phụ không giận, không nói gì, bình tĩnh nhìn chiếc chén nơi tay lão.

Một tiếng cạch vang lên, Hiên Viên Tam Quang đặt chiếc chén xuống bàn, bày tay còn che bên trên.

Lúc lắc chén, lão không khẩn trương, bởi xúc xắc còn reo, mọi người chỉ nghe reo quên cả lo ngại.

Nhưng khi xúc xắc ngưng reo rồi, là ai ai cũng khẩn trương.

Cũng như các tay đua đến nước rút.

Tuy nhiên, ba nàng tuyệt sắc thản nhiên như thường, hơn nữa, nàng nào cũng điểm nụ cười duyên. Mừng tượng họ không quan tâm đến điều ăn thua vậy.

Chính Hiên Viên Tam Quang cũng phải bội phục các nàng.

Một tiếng hét vang lên:

- Mở !

oOo

Thiết Tâm Nam và Bạch Phu Nhân không còn chịu đựng nổi nữa, ngã gục xuống.

Lý Đại Chủy cau mày, càu nhàu:

- Hai tiểu tử đó đi đâu thế ? Hay là đã gây sòng với Ác Đồ Quỷ rồi ?

Cáp Cáp Nhi với giọng cười muôn thuở, đáp:

- Người yên trí. Đem đao mà đặt lên cổ Bạch Khai Tâm, hấn cũng chẳng dám gây sòng với Ác Đồ Quỷ !

Lý Đại Chủ tiếp:

- Nếu họ muốn xem một lúc cũng đủ rồi, mặt Ác Đồ Quỷ có nở hoa đẹp đâu, mà xem mãi suốt đêm như thế ?

Bồng, Đồ Sát thốt:

- Không cần đợi, chúng ta cứ khởi sự !

Lý Đại Chủ chụp một chiếc búa, cười lớn, thốt:

- Đáng lẽ chúng ta nên động thủ sớm hơn mới phải ! Ta tin rằng nhện dơi đến lúc này, Di Hoa Cung chủ không còn lực khí !

Cáp Cáp Nhi mỉa:

- Không ngờ Lý Đại Chủ cũng biết mê của báu ! Lão biến đổi rõ rệt !

Lý Đại Chủ hừ lạnh:

- Người tưởng ta nóng nảy về việc tìm mấy chiếc rương đó à ?

Cáp Cáp Nhi bủ môi:

- Chẳng lẽ không phải ?

Lý Đại Chủ thở dài:

- Người kết giao bằng hữu với ta qua mấy mươi năm dài rồi, vậy mà người không thấu đáo một điểm nhỏ tâm sự của ta ! Điều đó làm ta đau lòng hết sức !

Cáp Cáp Nhi mỉm cười:

- Người tưởng ta không hiểu chủ ý của người hiện tại ?

Lý Đại Chủ trầm giọng:

- Người hiểu ?

Cáp Cáp Nhi đáp:

- Người nóng nảy là vì muốn vào đó gấp để xơi thịt Di Hoa Cung chủ, nhưng thịt người chết khó ăn, cho nên người muốn vào đúng lúc họ chưa tắt hơi cuối cùng ! Họ còn sống, là người mãn nguyện !

Lý Đại Chủ vỗ tay cười lớn:

- Tốt ! Tốt ! Cáp Cáp Nhi quả đúng là tri kỷ của Lý Đại Chủ !

Lão cất cao búa, giáng mạnh xuống một nhát.

Hoa Vô Khuyết vừa mừng, vừa khẩn trương.

Người ta phá lối vào sơn động, hẳn còn mong gì hơn ? Nhưng, Di Hoa Cung chủ như thế nào, đã chết rồi hay còn sống, mà sống thì còn khí lực để kháng cự không ?

Trong khi hẳn suy nghĩ, từng nhát búa vang lên âm âm, lửa bắn sáng trong đêm tối, từng tảng đá to rơi xuống âm âm.

oOo

Chiếc chén bật ra, hai hạt xúc xắc bằng những điểm đỏ tươi.

Hai mặt tứ ! Chấn !

Thiếu phụ áo tím thảng !

Nhiều con bạc hoan hô vang dội.

Hiên Viên Tam Quang tuy thua, song không khẩn trương chút nào, trái lại, lão còn cười như chính lão ăn.

Lão thốt oang oang:

- Thần cờ bạc công minh đây ! Chẳng lẽ cứ để cho tại hạ ăn mãi, các cô nương thua mãi ! Có công bình như vậy mới giữ được đồ đệ lâu dài chứ ?

Thiếu phụ áo tím điểm một nụ cười:

- Các hạ chịu nhận là tôi ăn ?

Hiên Viên Tam Quang đáp nhanh:

- Đương nhiên là các cô ăn !

Thiếu phụ áo tím tiếp:

- Vậy thì nhà cái chung đi !

Hiên Viên Tam Quang đưa tay áo lau mặt:

- Thực sự các cô nương muốn bắt tại hạ đi theo ?

Nàng áo tím lắc đầu:

- Bọn này không muốn bắt các hạ.

Hiên Viên Tam Quang biểu lộ vẻ kinh dị, nhưng vẫn giữ nét cười, hỏi:

- Không bắt tại hạ thì bắt ai ?

Thiếu phụ áo tím đưa tay chỉ người đen đúa, nhỏ ốm:

- Vị đó !

Rồi nàng cười:

- Xin mời các hạ đi theo bọn tôi !

Người đen ốm, trầm ngâm một lúc, đoạn đứng phắt lên dững dĩnh đi ra.

Hiên Viên Tam Quang nắm lại, hỏi:

- Người ... thật sự người muốn đi ?

Người đó đáp gọn:

- Ừ !

Hiên Viên Tam Quang cau mày:

- Tiền vốn sòng bạc một nửa về phần người.

Người đó thốt:

- Để lại cho người hết !

Tánh mạng còn chưa chắc sẽ ra sao, nghĩ chi đến ngoại vật ?

Hiên Viên Tam Quang thở dài.

Người đó đi vòng qua chiếc bàn, đến trước mặt ba nàng.

Thiếu phụ áo tím mỉm cười, thốt:

- Các hạ yên tâm, đi theo bọn tôi, nhất định là không thiệt thòi đâu.

Người đen ốm như xuất thần, không nghe gì cả, không nói gì cả.

Bọn thiếu phụ nhìn Hiên Viên Tam Quang, cùng cười, rồi cùng quay mình bước đi.

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt nhìn theo, bỗng quát lên:

- Hãy khoan !

Lão phi thân, lao vút qua bàn, thân hình to lớn rít gió vù vù, vọt luôn đến cửa, đứng chắn lối.

Thuật khinh công tuyệt diệu của lão khiêu động tiếng hoan hô của nhiều người.

Nhưng, thiếu phụ áo tím không hề chớp mắt, cười nhẹ, thốt:

- Bọn tôi không muốn tiếp tục đánh bạc nữa, các hạ tránh ra cho.

Hiên Viên Tam Quang cười lạnh:

- Bây giờ tại hạ mới rõ các vị đến đây là vì Hắc lão đệ cả tại hạ ! Các vị định bắt hấn đi để làm gì, đưa hấn đi đâu ?

Thiếu phụ áo tím cũng cười lạnh đáp:

- Điều đó thì các hạ không cần biết đến, chính các hạ đã nói, có thể chơi gian chơi lận, chứ không thể chơi quýt. Hiện tại, các hạ thua rồi, chẳng lẽ các hạ muốn quýt ?

Ác Đồ Quỷ thoáng đỏ mặt, chột hỏi:

- Giã như các vị thua, chẳng lẽ các vị thực sự đi theo tại hạ ?

Thiếu phụ áo tím điềm nhiên:

- Nếu chị em tôi thua, thì phải đi theo các hạ chứ sao, có điều bọn tôi nhiều người quá ...

Hiên Viên Tam Quang vụt nheo mắt lại, nhìn thiếu phụ một lúc, đoạn hỏi:

- Chị em cô nương đông lắm à ?

Thiếu phụ gật đầu:

- Rất đông !

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Có đến chín người không ?

Thiếu phụ trầm ngâm một chút:

- Không thừa, không thiếu !

Hiên Viên Tam Quang bỗng giương tròn hai mắt, còn người đen ốm cũng giật mình, mặt biến đỏ, mừng tượng bao nhiêu máu trong người đều bốc tụ trên đầu.

Y hỏi:

- Cô nương là ... là Mộ Dung ...

Thiếu phụ áo tím cười nhẹ:

- Tôi là Thất nương, đây là Lục thơ, kia là Bát muội.

Hai nàng hai bên mỉm cười.

Nàng cao niên hơn hết nói:

- Tuy các hạ chưa gặp bọn tôi lần nào, song bọn tôi thì biết các hạ từ lâu.

Người áo đen vụt biến sắc mặt trắng nhợt, lùi lại từng bước, từng bước ...

Mộ Dung Thất Nương cười nhẹ:

- Bọn tôi biết, các hạ nói lời nào là như mực đen bôi lên giấy trắng, vĩnh viễn không hề chối bỏ. Các hạ đã thua, là nhất định đi theo bọn tôi.

Hiên Viên Tam Quang bỗng ngẩng mặt lên trời bật cười dài, cười một lúc rồi thốt:

- Trên giang hồ, người ta đều nói, chín chị em họ Mộ Dung chẳng những người nào cũng chọn được vị trượng phu xứng đáng, mà còn là những tay bản lĩnh tuyệt vời !

Mộ Dung Thất Nương điềm nhiên:

- Nếu không có chút tài thì làm sao có chồng xứng đáng ?

Hiên Viên Tam Quang lại cười lớn:

- Nói nghe hay ! Hay quá !

Lão tiếp luôn:

- Trên giang hồ, người ta lại còn nói, trong chị em họ Mộ Dung, người có võ công cao hơn hết là Mộ Dung Song nhị thơ, và người giỏi việc hơn hết là Mộ Dung Thất nương. nhưng người thông minh và đẹp hơn hết lại là người em út, Mộ Dung Cửu.

Nghe nói đến tên Mộ Dung Cửu, người ốm đen liền đỏ mặt.

Hiên Viên Tam Quang lại tiếp:

- Kỳ thực, theo tại hạ nhận xét, về dung nhan, ba vị đầu có kém chi Mộ Dung Cửu ? Bất quá trong con mắt của nam nhân, người chưa thành hôn bao giờ cũng hơn người đã lập gia đình.

Mộ Dung Thất nương mỉm cười:

- Các hạ nói nghe được lắm ! Còn gì nữa, xin cứ nói đi !

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Tại hạ còn biết, vận khí của vị Cửu cô nương không bằng vận khí của các người chị. Cửu cô nương đã thất tung một năm trời rồi, trong trường hợp bí mật. Tám người chị đều là những tay tài ba, lại giao du khắp trong thiên hạ, thế mà không tìm được người em xấu số đưa về tổ ấm gia đình !

Mộ Dung Thất nương lạnh lùng:

- Các hạ biết khá nhiều chuyện !

Mộ Dung Lục nương cười nhẹ, thốt:

- Trong vòng trời đất bao la, tìm một người đâu phải là chuyện dễ ?

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Các vị không tìm được, nhưng Hắc Lão đệ của tại hạ lại tìm được ! Đã thế, y lại còn hộ tống nàng về. Ngờ đâu, người ta không biết ơn y, người ta chỉ còn thiếu có việc dùng roi, dùng gậy quất vào mông y thôi ! Và cái việc đó, người ta định làm, sắp làm trong nay mai !

Mộ Dung Thất Nương thốt:

- Nhị thơ và Tam thơ tôi không tra vấn đâu, hai chị ấy không hề có ác ý đối với y, bất quá hỏi y trong vòng một năm nay, Cửu muội có những tao ngộ gì !

Mộ Dung Lục nương tiếp nối:

- Nhị thơ và Tam thơ quá quan tâm đến Cửu muội, cho nên lúc hỏi y, hai chị ấy hơi nóng tính một chút. Trong tâm, họ hết sức cảm kích y.

Mộ Dung Bát nương tiếp theo:

- Cho nên, lúc y đi, họ kiên trì muốn y nhân sự thù lao trọng hậu.

Hiên Viên Tam Quang nói:

- Đúng, lúc y đi, họ nhất định muốn đưa cho y năm ngàn lượng vàng, số đó thật ra không phải ít, tuy nhiên, nếu cần tống khứ một gã ăn mày, người ta cũng có thể quăng bỏ một hai vạn lượng nữa là ! Huống là Hắc Lão đệ của tại hạ với số đó !

Lão càng nói, gương mặt càng biến xanh, bỗng lão nhảy lên dựng lên, đồng thời thét lớn:

- Hắc Lão đệ của tại hạ lại kém hơn một gã ăn mày sao ? Y vì em út của các vị suýt mất mạng mấy phen, hẳn chịu gian lao vất vả suốt thời gian đóng vai trò vệ sĩ cho em út các vị, chẳng lẽ con người hy sinh như thế đó chỉ để hy vọng mấy đỉnh leng keng

vàng vàng trắng trắng đó sao ? Các vị là những tay thông minh, chẳng lẽ không thấu đáo sự tình ?

Mộ Dung Thất nương thở dài:

- Nào phải bọn tôi không thấu đáo ! Bất quá ...

Hiên Viên Tam Quang cười lạnh:

- Bất quá, con rể nhà Mộ Dung toàn những chúa vàng, chúa ngọc, còn Hắc lão đệ của tại hạ là một mặt vận cùng đỉnh, không thể không quyền, không danh vọng, không địa vị. Cho nên các vị không gả Mộ Dung Cửu cho y !

Rồi lão nhảy dựng lên, phần nộ hơn trước, hét lớn hơn trước:

- Hắc lão đệ của tại hạ có điểm nào không xứng đáng với nàng chứ ? Dù tướng mạo không uy nghi song cũng là một nam tử hán, chân đạp đất, đầu đội trời, em út các vị có được người chồng cỡ đó, là do phúc đức tổ tông nhà Mộ Dung để lại !

Lão vung chân, múa tay, cơ hồ mấy móng tay của lão cào vào mặt mũi của Mộ Dung Thất nương.

Mộ Dung Thất nương vẫn không giận.

Trái lại, nàng thở dài, thốt:

- Bọn tôi biết y là con người rất tốt, rất xứng đáng với Cửu muội ...

Hiên Viên Tam Quang cười lạnh:

- Bây giờ, cô nương mới biết ra à ?

Mộ Dung Thất nương nói tiếp:

- Đại thư tôi nói cho tôi biết, lúc chị trao năm ngàn lượng vàng trước mặt y, y không hề nhìn qua nửa mắt, mà cũng chẳng nói tiếng nào, lặng lẽ quay mình bước đi.

Hiên Viên Tam Quang cao giọng:

- Y bỏ đi như vậy, là chẳng đúng với tâm ý các vị sao ? Khỏi mất năm ngàn lượng vàng là một điều vui thích cho các vị, các vị còn theo tìm y làm gì ? Lại còn muốn mang y đi đâu ?

Mộ Dung Thất Nương thở dài, cất giọng buồn thẫm:

- Y đã tố cáo mọi việc với các hạ rồi, thì các hạ cũng biết luôn là mấy tháng gần đây, Cửu muội hằng sanh bệnh, mà bệnh lại chẳng nhẹ !

Hiên Viên Tam Quang cười lạnh:

- Cứ theo chỗ biết của tại hạ, thì lúc đưa nàng về, bịnh thể của nàng có phần khởi sắc, nếu các vị không nhận định là bịnh của nàng thuyên giảm, chỉ chỉ vì các vị không nỡ rút bỏ nàng ra, trao cho Hắc lão đệ thôi !

Mộ Dung Thất nương lại thở dài:

- Lúc đó, đích xác là chị em tôi có nhận ra Cửu muội khá hơn trước nhiều, bởi lúc ấy, mừng tượng Cửu muội nhận ra Đại thơ, ngờ đâu sau khi Hắc ... Hắc lão đệ đi rồi, bịnh tình của Cửu muội đột nhiên biến hoá ác liệt, ngoài ra suốt ngày không nói một tiếng, một câu !

Mộ Dung Lục nương cũng thở dài, tiếp nối:

- Cứ mỗi lần mở miệng là Cửu muội chỉ hỏi: y đi rồi sao ? Sau cùng, Cửu muội không nói năng gì nữa, ngày ngày cứ đổ lệ mà thôi !

Người đen ồm đó hiển nhiên là Hắc Tri Thù.

Y đứng đó, như tượng gỗ, nhưng nghe Mộ Dung Lục nương nói thế, y nhăn mặt, mừng tượng bị kẻ nào đó đâm một mũi dùi trúng tim.

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Thì ra cái vị Cửu cô nương đó cũng thuộc giống đa tình ! Thế là không ủng công Hắc lão đệ thiết tha qua bao ngày tháng !

Đến lượt Mộ Dung Thất Nương thở dài:

- Mãi đến lúc đó, chị em của tôi mới biết tâm ý của Cửu muội ! Bọn tôi hiểu rằng, trên đời này, mọi sự đều có thể miễn cưỡng được, chứ tình thì không !

Hiên Viên Tam Quang thốt nhanh:

- Chuyng quy, các vị cũng không đến đổi quá hồ đồ !

Mộ Dung Lục nương nói tiếp:

- Bịnh tình của Cửu muội lợi hại như vậy, mà còn lãnh hội tình ý của y, đủ biết Cửu muội quả có tình thâm ý trọng với y ! Con người, ai có quả tim bằng sắt đá, để không xúc động trước sự tình ? Vô luận y là con người như thế nào, chị em tôi cũng không phản đối !

Mộ Dung Bát nương kết luận:

- Sở dĩ thế, chị em tôi phải xuất ngoại tìm người !

Mộ Dung Thất Nương tiếp theo:

- Chị em tôi thừa hiểu y có hành tung vô địch, phiêu lãng bốn phương trời, tự hỏi làm thế nào để tìm y, và biết có tìm được chăng, thì may thay, Ngũ Phu thơ đi ngang qua vùng Võ Hán, gặp các hạ và y đang khai sòng giỡn bạc !

Hiên Viên Tam Quang cau mày:

- Ngũ Phu thơ của các vị là ai ? Làm sao biết bọn tại hạ ?

Mộ Dung Thất Nương mỉm cười:

- Là Thần Nhân Thơ Sanh Lạc Minh Đạo, trước đây mấy năm có gặp các vị một lần. Người nào qua mắt y một lần rồi là vĩnh viễn y không quên hình dáng.

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu:

- Nhận ra tại hạ thì được, chứ còn Hắc lão đệ của tại hạ thì y làm sao nhận nổi ? Hắc lão đệ hành sự thích âm thầm, dù cho thần cũng không hay, quỷ cũng không biết. Người trong thiên hạ biết được mặt mày chân chánh của Hắc lão đệ nghĩ cũng chẳng bao nhiêu

Mộ Dung Thất Nương gật đầu:

- Đúng vậy ! Ngũ phu thơ vốn không biết mặt y, song vì muốn tìm y, Tam thơ có vẽ ra nhiều bức hình của y, Ngũ phu thơ chỉ nhìn qua hình là nhận được người, nếu là có gặp được người đó thì nhớ ngay là đã gặp ở đâu.

Mộ Dung Lục nương mỉm cười, tiếp:

- Tam thơ tôi có tài vẽ đến độ truyền thần. Một hôm, muốn đùa giỡn nhị thơ phu, Tam thơ tôi vẽ ngay hình Nhị thơ trên vách, Nhị thơ phu cứ tưởng là người thật, nên đàm đạo với hình suốt nửa ngày !

Mộ Dung Bát nương cười, nối luôn:

- Chẳng qua nhị thơ phu chúng tôi đêm nào cũng thức đọc sách rất khuya, đôi mắt thành ra kém.

Hiên Viên Tam Quang thở ra:

- Trong gia đình các vị có rất nhiều nhân tài, chẳng trách người giang hồ không ai dám trêu vào các vị !

Mộ Dung Thất nương tiếp:

- Nghe ngũ thơ phu cho biết như vậy, bọn tôi liền đến Võ Hán. Cũng may các vị khai sòng hào sảng quá, suốt vùng này ai cũng nghe danh, nhờ thế bọn tôi tìm được hai vị không khó khăn lắm.

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Các vị đừng hiểu lầm ! Cái nghề cờ bạc là nghề của tại hạ, Hắc lão đệ tuyệt nhiên không phải là người của giới đỏ đen, chỉ vì tâm tình không được khoan khoái, mà thành ra mượn sòng giải muộn vậy thôi !

Ai thất bại trong tình trường mà chẳng lao đầu vào một trong hai thứ rượu hoặc bạc bài ?

Cái đạo lý đắc thất tương phản trong hai thứ này, từ cổ chí kim thường được chứng minh không sai suyển ! Thắng tình thì thua bạc, thắng bạc thì bại tình.

Nhưng oái oăm thay, cái đạo lý đó do bọn cờ bạc bịa ra lại thời thường ứng nghiệm.

Chả trách, bao nhiêu người thất ý trong tình trường lại tìm gỡ gạc trong đỏ trường.

Mộ Dung Thất nương mỉm cười:

- Tâm tình của y, bọn tôi biết rõ, bọn tôi còn hiểu y có tâm cao ý ngạo, nếu bọn tôi thành thật mà tìm y, thì chẳng khi nào y chịu đi theo về nhà với chúng tôi.

Mộ Dung Lục nương tiếp:

- Do đó, bọn tôi bắt buộc phải đóng vai những con bạc bất đắc dĩ.

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Nếu các vị thua thì sao ?

Mộ Dung Thất nương đáp:

- Thì một trong các chị em tôi phải đi theo các vị.

Nàng hỏi:

- Đúng vậy không ?

Hiên Viên Tam Quang gật đầu:

- Đúng !

Mộ Dung Thất Nương mỉm cười:

- Nếu bọn tôi thua, thì Cửu muội sẽ đi theo các vị. Bọn tôi biết các vị chẳng khi nào bạc đãi Cửu muội. Chỉ cần Cửu muội vui được, sung sướng được, là bọn tôi thỏa mãn rồi. Thì ai theo ai cũng thế thôi !

Hiên Viên Tam Quang bật cười ha hả:

- Hay lắm ! Được lắm !

Mộ Dung Thất Nương thốt:

- Tuy nhiên, bọn tôi gây thiệt hại cho các hạ, là làm cho các hạ mất một người hùn vốn. Bởi nếu thành thân với Cửu muội rồi, là y sẽ không còn theo các hạ mở sòng đó đây nữa.

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Chỉ cần thấy tận mắt hôn lễ cử hành giữa Hắc Lão đệ và vị Cửu cô nương, uống chén rượu mừng cho hai họ, thì nghỉ mở sòng suốt ba tháng liền, tại hạ cũng vui được như thường.

Bồng lão ngưng cười, đoạn lắc đầu, rồi tiếp:

- Không được, không được ! Cái chén rượu mừng đó, sợ không uống được !

Mộ Dung Thất nương hỏi:

- Tại sao ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Trong bữa tiệc thành thân tại nhà họ Mộ Dung, nhất định là phải có những tay thanh danh trọng vọng, nếu tại hạ đến dự chẳng hóa ra làm hoen ố cái phong thái của một thế gia sao ?

Mộ Dung Thất nương mỉm cười:

- Các hạ yên trí. Cuộc vui đó các hạ phải dự, nhất định là không thể thiếu vắng các hạ được ! Dù cái số tân khách phải được chọn lọc kỹ càng, song các hạ vẫn được thảnh như thường.

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay cười lớn:

- Nếu thế, tại hạ phải đến, không đến là hết kể là con người rồi !

Lão khoát tay, tiếp:

- Khiêng đi ! Khiêng tất cả đi ! Tất cả số bạc đó, đừng lưu lại một lượng nào !

Mộ Dung Thất nương cau mày:

- Tại sao ?

Hiên Viên Tam Quang tiếp luôn:

- Muốn uống rượu vui, phải đưa lễ vật mừng hai họ, nếu các vị không nhận, là có ý khinh thường tại hạ, các vị không chuẩn bị mới tại hạ đó !

Mộ Dung Thất nương mỉm cười:

- Nếu vậy, bọn tôi xin nhận, tuy nhiên, các hạ cũng nên lưu lại một phần, để làm vốn mở sòng chứ ?

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu:

- Ngàn vạn lần khôn lưu được ! Trời sanh tại hạ để mà đánh bạc, đánh đến thua sạch sành sanh mới chịu dừng tay. Từ sau cái ngày bỗng nhiên tại hạ đại phát hoạch thu tài đến nay, tại hạ thức trắng nhiều đêm liên tiếp để mở sòng, khổ thay, chơi mãi, chẳng những không thua mà lại còn ăn thêm, ăn mãi như thế này thì biết đến lúc nào mới sạch vốn để ngủ một giấc say sưa bù lại ? Đây là một cơ hội cho tại hạ trút vốn, khi nào tại hạ lại bỏ qua ! Nếu các vị không chịu tiếp nhận tất số, thì đúng là các vị làm khổ cho tại hạ đó !

Mộ Dung Thất Nương trầm ngâm một chút:

- Các hạ khẳng khái như vậy, nếu bọn tôi từ khước, thì thành ra cố chấp tiểu tiết ...

Hiên Viên Tam Quang reo lên:

- Không ngờ người trong họ Mộ Dung lại cũng có lối đối xử cao đẹp với đời như khách giang hồ hào sảng ! Xem ra, Hắc lão đệ của tại hạ có phúc phận lớn thật !

Lão đệ nhẹ tay lên đầu vai Hắc Tri Thù, tiếp luôn:

- Lão đệ ! Chưa đi sao ? Ta biết, trong tâm của người, lửa đang bốc cháy, người đừng miễn cưỡng nữa, cái vị Cửu cô nương đó đang nóng nảy chờ gặp người !

Không rõ Hắc Tri Thù vui mừng hay khó chịu, y thừa người ra áp ứng:

- Ta ... làm sao ta ... trở lại đó ...

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Có cái gì ngăn trở người chứ ? Đại trượng phu hành sự phải mạnh dạn, thẳng thắn mà hành sự, hà huống cờ gian bạc lận thì được, chứ chơi quýt thì không, mình đã thua thì thua cái đầu cũng còn được, nói gì thua việc ?

Nghĩ xong, Hắc Tri Thù điểm một nụ cười, bỗng y thấp giọng nói:

- Tiểu Linh Ngư còn ở trên núi, nếu người có gặp hẳn xin đừng quên cho hẳn biết ...

Hiên Viên Tam Quang chận lại:

- Người yên trí, nếu gặp hẳn là ta phải lôi hẳn đến uống rượu mừng của người.

Thì ra cả hai giao tình với nhau, không hoàn toàn vì cờ bạc, mà Tiểu Linh Ngư là một nguyên nhân phát sinh niềm thân thiện giữa họ.

Cả hai lúc nào cũng nhận Tiểu Linh Ngư là một bằng hữu tốt.

Mà chẳng phải chỉ có hai người này thôi, có rất nhiều người khác, vắng Tiểu Linh Ngư là họ cảm thấy thiếu một cái gì.

Hiên Viên Tam Quang đưa họ ra đến cửa ngoài khách sạn, bỗng bật cười, thốt:

- Đây, Mộ Dung Thất Nương, nếu về sau, cô nương nghe ngứa tay, thì đừng quên tìm tại hạ, một tay chơi như cô nương, trên đời chẳng có mấy kẻ đâu !

oOo

Rồi Hắc Tri Thù cũng đi, sống mãi kiếp đời cô độc, cuối cùng y cũng tìm được hạnh phúc, tạo hóa dành cho y một ưu đãi, điều này thì ai ai cũng công nhận là xứng đáng với y lắm, bởi y là một con người có đầy đủ nhân phẩm, lương tâm.

Mà Mộ Dung Cửu cũng tìm được nơi nương tựa.

Tuy nàng mất ký ức, mất trí tuệ, nhưng bù lại, nàng được hạnh phúc bên người chồng dồn mọi nỗ lực cho nàng. Kể ra, sự bù đắp đó cũng đáng giá.

- o O o -